

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **ERB bank, a.s.**, v likvidaci, v konkursu, se sídlem Čechyňská 419/14a, Brno, zast. Mgr. Janem Maškem, advokátem se sídlem Pekařská 658, Kladno, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JUDr. J. L.**, , proti rozhodnutím bankovní rady žalované ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2016/056286/CNB/110, a ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2016/122740/CNB/110, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2018, č. j. 10 A 190/2016 - 129,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Řízení před krajským soudem

[1] Žalobkyně byla na základě bankovní licence od roku 2008 oprávněna provozovat bankovní činnost. V roce 2014 s ní Česká národní banka (dále jen „žalovaná“) zahájila správní řízení, které vyústilo dne 19. 12. 2014 v rozhodnutí o uložení nápravných opatření. V roce 2015 provedla žalovaná komplexní kontrolu činnosti žalobkyně. Po seznámení žalobkyně se zjištěními učiněnými v rámci kontroly žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. 2016/26192/570, rozhodla o předběžném opatření, kterým žalobkyni zakázala činnosti spočívající v přijímání vkladů, poskytování úvěrů a v nabývání aktiv s nenulovou rizikovou vahou ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013, o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení

(EU) č. 648/2012 (dále jen „nařízení“). Bankovní rada České národní banky (dále jen „bankovní rada“) rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2016/056286/CNB/110, zamítla rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.

[2] Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016, č. j. 2016/96256/570, odňala žalobkyni bankovní licenci na základě § 34 odst. 2 písm. b) a písm. f) zákona č. 21/1992 Sb., o bankách (dále jen „zákon o bankách“), za to, že ke dni 30. 6. 2015 nedisponovala řídicím a kontrolním systémem, který splňuje všechny požadavky stanovené v § 8b zákona o bankách a souvisejících předpisech. Bankovní rada rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2016/122740/CNB/110, zamítla rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.

[3] Žalobkyně napadla obě rozhodnutí o rozkladu žalobami, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) spojil dne 29. 5. 2018 ke společnému řízení a rozsudkem ze dne 29. 6. 2018 je zamítl. Nejprve konstatoval, že na přezkum rozhodnutí o předběžném opatření nedopadá výluka ze soudního přezkumu obsažená v § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť u něj nebyla splněna tzv. časová podmínka ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS.

[4] Rozhodnutí o předběžném opatření, ani o rozkladu proti němu, nebyla nepřezkoumatelná a pochybením nebylo ani to, že byla vydána na samém počátku správního řízení o odnětí bankovní licence, nikoli v samostatném řízení o předběžném opatření. Určením dne provedení kontroly (zde na den 30. 6. 2015) nelze zcela „zafixovat“ skutkový stav pro účely samotného rozhodnutí. K určení rozhodného dne nicméně žalovaná správně přistoupila s ohledem na zákonné podmínky, za jejichž splnění mohla rozhodnout o odnětí bankovní licence ve smyslu § 34 odst. 2 písm. b) zákona o bankách, tj. zjištění nedostatku v činnosti, který by současně mohl naplnit znaky zde uvedeného přestupku. Samotná správní úvaha, zda k vydání rozhodnutí o předběžném opatření přistoupit či nikoli, však musela rovněž reflektovat skutkový stav až ke dni vydání tohoto opatření. Rozhodnutí o předběžném opatření tak sice vycházelo z kontroly prováděné v roce 2015, z jeho odůvodnění, i z odůvodnění rozhodnutí o rozkladu je nicméně zřejmé, že aktivity žalobkyně v rámci kontroly i později nebyly odmítány jako „opožděné“ a žalovaná se jimi zabývala. Při rozhodování o uložení předběžného opatření i při zahájení řízení o odnětí bankovní licence žalovaná nevykročila z mezí správního uvážení a její rozhodnutí nebylo nepřiměřeným zásahem do práv žalobkyně. O nedostatečnosti mírnějších nástrojů nabízejících se žalované v rámci bankovního dohledu svědčilo, že vytýkané nedostatky u žalobkyně existovaly i přes nápravná opatření uložená jí v roce 2014.

[5] Co se týče samotného rozhodnutí o odnětí bankovní licence, byl skutek, pro nějž byla licence odňata, vymezen ve výroku rozhodnutí žalované dostatečně, ostatně nejde o rozhodnutí o správním deliktu, respektive o trestu v pravém slova smyslu. Výrok tedy nemusí obsahovat podrobný popis činnosti žalobkyně, již se dopustila porušením ve výroku uvedených ustanovení právních předpisů, nýbrž musí splňovat pouze požadavky § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což napadené prvostupňové rozhodnutí splňovalo. Nejde totiž o

pokračování

rozhodnutí o trestu a jakkoli může odnětí licence na banku působit tíživě, jeho účelem není primárně potrestat banku za prokázané provinění, nýbrž ochránit veřejný zájem spočívající v tom, aby na bankovním trhu nepůsobily subjekty, které pro to nesplňují požadavky vymezené právními předpisy. K tvrzení žalobkyně, že podrobný popis skutku je významný pro uplatnění překážky věci rozhodnuté, soud uvedl, že rozhodnutí o odnětí bankovní licence nezakládá překážku věci rozhodnuté pro případné uplatnění její deliktní odpovědnosti.

[6] K tvrzení, že žalovaná neumožnila žalobkyni vyjádřit se v přiměřené lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí jako celku, městský soud připomněl, že dne 3. 6. 2016 stanovila žalovaná žalobkyni lhůtu 10 pracovních dnů k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně požádala o prodloužení této lhůty do dne 30. 6. 2016, čemuž bylo vyhověno. Dva dny před koncem lhůty informovala žalobkyně žalovanou o změně svého zástupce a požádala o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům do dne 30. 8. 2016, čemuž vyhověno nebylo. Poté zaslala dne 30. 6. 2016 žalované vyjádření k podkladům rozhodnutí ve správním řízení. Za této situace byla poskytnutá prodloužená lhůta zcela přiměřená. Pokud žalobkyně dva dny před uplynutím již prodloužené lhůty požádala s odkazem na změnu zastoupení o její další prodloužení o dva měsíce, aniž by blíže specifikovala důvod této změny, byl postup žalované zcela souladný se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení, při současném zachování práv žalobkyně. V prodloužené lhůtě se ostatně vyjádřila a později již vyjádření nedoplnila.

[7] Podle žalobkyně žalovaná vycházela z oznámení Centrální banky Ruské federace o odnětí licence První česko-ruské bance (dále též jen „PČRB“), tedy hlavního partnera žalobkyně, které nebylo součástí původní spisové dokumentace, a z výroční zprávy žalobkyně za rok 2015, která byla do správního spisu založena až 3. 8. 2016, tedy po uplynutí lhůty k podání vyjádření k podkladům. Žalovaná v bodech 641 a 819 prvostupňového rozhodnutí tyto podklady doplněné až po výzvě k seznámení s podklady zmínila, což byl procesně chybný postup. Toto pochybení však dle městského soudu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalované, že spolupráce žalobkyně s PČRB vykazovala nedostatky, bylo založeno na samotné špatné kondici PČRB, nikoli na rozhodnutí o odnětí licence. Stejně tak informace, že žalobkyně nebude moci v zákonné lhůtě předložit auditovanou účetní závěrku, nebyla skutečností, bez jejíž existence by rozhodnutí o odnětí bankovní licence nebylo vydáno. Pro účely vydání rozhodnutí o odnětí bankovní licence nebylo určující, z jakých důvodů auditor odmítl účetní závěrku žalobkyně za rok 2015 auditovat. Účetní uzávěrku navíc zaslala žalované sama žalobkyně a stejně jako informace o odnětí bankovní licence PČRB jí musela být známa informace o tom, že ona sama nebude moci v zákonné lhůtě předložit auditovanou účetní závěrku za rok 2015.

[8] Žalobkyně neuspěla ani s námitkou, že jí měla být umožněna účast na jednání rozkladové komise žalované, ani s námitkou, že řízení o odnětí bankovní licence bylo velmi rychlé. K výtce, že skutkový stav uvedený v rozhodnutí o odnětí licence i v rozhodnutí o rozkladu v zásadě vychází z protokolu o kontrole ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2015/137536/CNB/420, zachycujícího skutkový stav k 30. 6. 2015, městský soud

upozornil na specifickou povahu řízení o odnětí licence podle § 34 odst. 2 písm. b) zákona o bankách. Při něm musí dojít ke zjištění, že by činnost banky bez důvodných pochybností naplnila skutkovou podstatu přestupku, v daném případě přestupku podle § 36e odst. 2 písm. a) zákona o bankách. Toto zjištění se musí vztahovat k určitému časovému okamžiku v minulosti, v daném případě byl zvolen den 30. 6. 2015. Právě k tomuto dni zjistila žalovaná nedostatky v činnosti žalobkyně, kterými naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 36e odst. 2 písm. a) zákona o bankách. Nezbytnost odnětí bankovní licence nicméně musí žalovaná zvažovat s přihlédnutím ke skutkovému stavu ke dni vydání takového rozhodnutí. Bylo na žalobkyni, aby žalovanou rozhodující v řízení o odnětí bankovní licence uvědomila o změnách, které provedla ode dne, k němuž byl zjišťován skutkový stav. Žalobkyně poukazovala na to, že soustavně pokračovala v procesu zlepšování ve všech oblastech uvedených v protokolu o kontrole, takže rozhodnutí o odnětí bankovní licence bylo s ohledem na změny v její činnosti opatřením nepřiměřeným. Konkrétně poukázala na svoji strategii pro roky 2016-2020, na příkaz o povinnosti zaznamenávat a reportovat informace o událostech operačního rizika, na vysvětlení překročení limitů expozice vůči společnosti PČRB a na vývoj ohledně transakce spočívající v pořízení dluhopisů M&A Immoinvest GmbH. Tyto změny ovšem žalovaná zohlednila při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o odnětí bankovní licence. Žalovaná zareagovala i na žalobkyní deklarované změny vnitřních předpisů zaslaných po 30. 6. 2016, jakož i na informaci žalobkyně o rozhodnutí valné hromady o schválení prodeje dluhopisů společnosti M&A Immoinvest GmbH a na informaci o plánovaném vstupu investora do společnosti žalobkyně.

[9] Žalovaná se dostatečně, byť poněkud stručně, vypořádala i s alternativou v podobě využití opatření podle zákona č. 374/2015 Sb., o ozdravných postupech a řešení krize na finančním trhu (dále jen „zákon o ozdravných postupech“). Městský soud neshledal ani překročení mezí správního uvážení při posouzení přiměřenosti odnětí bankovní licence či ochrany legitimního očekávání žalobkyně. Z odůvodnění rozhodnutí žalované i její bankovní rady bylo seznatelné, proč nepřistoupila k jiným typům opatření (další nápravné opatření, aplikace zákona o ozdravných postupech) a proč bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu (přetrvávající nedostatky v činnosti žalobkyně, nerespektování požadavků již uloženého nápravného opatření) odnětí bankovní licence opatřením nezbytné s ohledem na chráněný veřejný zájem. Městský soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že k odnětí bankovní licence lze přistoupit pouze v případě, kdy je zcela vyloučené řešit nedostatky v činnosti banky jiným způsobem. Tento názor neodpovídá právní úpravě a přičí se požadavku na ochranu veřejných zájmů, která by měla být aplikací zákona o bankách a souvisejících předpisů zajištěna.

[10] Rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2016/135026/570, které se týkalo jiného subjektu, nemohlo založit legitimní očekávání žalobkyně. Týkalo se totiž sice také nedostatků v činnosti kontrolovaného subjektu v oblasti nastavení řídicího a kontrolního systému, na něž žalovaná v tomto případě nereagovala odnětím bankovní licence, ovšem od případu žalobkyně se lišilo. V případě žalobkyně byly nedostatky v řídicí a kontrolní činnosti pouze jedním z důvodů pro odnětí bankovní licence. Porušení legitimního očekávání nelze spatřovat v tom, že v posledních letech nevydala žalovaná jiné rozhodnutí, jímž by byla bance bankovní licence odňata.

II. Kasační stížnost

[11] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Úvodem zmiňuje, že městský soud uznal některá pochybení žalované, a přesto její rozhodnutí bez dostatečné argumentace nezrušil, naopak ve značné míře přejal její argumentaci a bagatelizoval její pochybení. Tvrdí, že rozsudek byl patrně vytvořen již před ústním jednáním, při kterém stěžovatelka prezentovala hodinovou ústní argumentaci a doložila dokumenty týkající se obdobných případů. I přes tuto skutečnost městský soud přerušil jednání jen na několik minut a poté předsedkyně senátu přečetla relativně rozsáhlé a strukturované odůvodnění rozsudku, aniž by bylo zmíněno cokoli ze stěžovatelčina ústního přednesu, takže patrně bylo čteno z již vypracovaného rozsudku. Tento postup dále nasvědčuje podezření, že celý spor byl rozhodnutý dávno předtím, než k ústnímu jednání ve věci došlo, a že byla de facto finální verze rozsudku vyhotovena ještě před samotným jednáním ve věci a na místě z ní bylo doslovně čteno. Samotné písemné vyhotovení rozsáhlého rozsudku pak bylo stěžovatelce zasláno již tři pracovní dny po ústním jednání. Na argumentaci vznesenou v ústním podání městský soud zareagoval pouze stručně a vlastně nepřiléhavě v bodech 176 a 177 rozsudku.

[13] Na ústní jednání se zástupce stěžovatelky dostavil jen za cenu toho, že zrušil rodinnou dovolenou poté, co městský soud zrušil původně plánované jednání a nařídil je na jiný den, byť byl na zástupcovu rodinnou dovolenou předem upozorněn. V odůvodnění se městský soud nedokázal vymanit z mantinelů mediálního obrazu případu stavícího do protikladu žalovanou jako odbornou a nezávislou centrální banku a stěžovatelku jako cizí, netransparentní, podivnou a chybnou banku s ruským kapitálem. Městský soud se s žalobní argumentací vypořádal nedostatečně, na některé námitky zareagoval jen zkopírováním argumentace žalované, na některé nezareagoval vůbec a nijak nezohlednil důkaz, který předložila při ústním jednání, a sice záznam rozhovoru BBC s členem bankovní rady žalované P. R., který následoval po prvostupňovém rozhodnutí ČNB o odnětí licence Union bance v roce 2003. Rozsudek městského soudu je tedy nepřezkoumatelný a nepřezkoumatelné zůstává i rozhodnutí žalované.

[14] Zdůrazňuje, že poté, co žalovaná zahájila dne 8. 3. 2016 správní řízení a zároveň vydala rozhodnutí o předběžném opatření, předkládala stěžovatelka nadále požadované informace o krocích směřujících k nápravě vytýkaných nedostatků. Dne 3. 6. 2016 žalovaná oznámila ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a poskytla jí desetidenní lhůtu pro vyjádření se k podkladům. Na základě žádosti stěžovatelky byla tato lhůta prodloužena do 30. 6. 2016. Dne 27. 6. 2016 stěžovatelka oznámila žalované změnu zastoupení a požádala o opětovné prodloužení lhůty k vyjádření do 30. 8. 2016. Žalovaná však lhůtu pro vyjádření již neprodloužila, neboť spisový materiál obsahoval dokumenty, které byly stěžovatelce známy, a měla dostatek času zformulovat k nim své vyjádření. Lhůta pro seznámení s podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu tedy byla nepřiměřeně krátká. Žalovaná měla řádně vyhodnotit přiměřenost lhůty poté, co stěžovatelka dne 27. 6. 2016 požádala o prodloužení lhůty po změně svého zástupce, ovšem žalovaná k této skutečnosti nepřihlédla. Volba zástupce, v jejím případě motivovaná závažností řízení,

nikoli snahou o obstrukční chování, je právem každého účastníka řízení. Nový zástupce neměl možnost seznámit se se spisovou dokumentací komplexně a stěžovatelka tak byla v zásadě nucena své vyjádření podat bez kvalifikované právní rady. Navíc v jiné související věci žalovaná s prodloužením lhůty souhlasila.

[15] Stěžovatelka tedy zaslala vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 30. 6. 2016. Přesto i po uplynutí lhůty pro vyjádření se žalovaná obracela na stěžovatelku s žádostmi o doplnění informací k její činnosti. Odůvodnění městského soudu k důsledkům tohoto postupu je nepřezkoumatelné. Na jedné straně tvrdí, že správní orgány pochybily, když nevzaly v potaz skutkový stav a podklady předložené k datu rozhodnutí, a kritizuje rozšiřování spisového materiálu po vyjádření k podkladům, na druhé straně tato pochybení bagatelizuje a ospravedlňuje specifičností zákona o bankách. Městský soud tak opomenul zásadní porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka legitimně očekávala, že z listin, které v době seznámení s podklady nebyly součástí spisu, nebude žalovaná vycházet. Podle judikatury NSS však může toto procesní pochybení způsobit nezákonnost rozhodnutí, pokud zde existuje alespoň teoretická možnost, že by mohlo mít vliv na dané rozhodnutí. Tato nejen teoretická, ale i naprosto reálná možnost zde byla.

[16] Žalovaná navíc pochybila, protože vycházela ze skutkového stavu ke dni 30. 6. 2015 a následně nepřihlédla ke změnám, k nimž došlo do dne vydání rozhodnutí, přestože to je podle městského soudu nezbytné. O těchto změnách vypovídají doklady, které stěžovatelka žalované předložila, a o možnosti jejich zohlednění vypovídá rozhovor s členem bankovní rady P. R. z roku 2003. Tyto doklady prokazovaly i možnost zpětného odkupu problémových dluhopisů. Žalovaná prokazatelně znala přesnou identitu investora (společnost Papier AG, se sídlem 4052 Basilej, Gartenstrasse 95, Švýcarská konfederace, dále jen „Papier AG“) a dokonce jej přípisem ze dne 18. 10. 2016 vyzvala k zaplacení správního poplatku za přijetí žádosti o udělení předchozího souhlasu k nabytí kvalifikované účasti na společnosti stěžovatelky. Dříve než však byla žádost společnosti Papier AG řádně posouzena, bylo správní řízení o této žádosti zastaveno s odůvodněním, že již byla stěžovatelce rozhodnutím žalované odňata bankovní licence, čímž se žádost stala zjevně bezpředmětnou. O reálné existenci investora svědčilo i rozhodnutí valné hromady stěžovatelky, která se konala dne 5. 10. 2016 a souhlasila s prodejem všech akcií stěžovatelky na jméno, a uzavření smlouvy o úplatném převodu cenných papírů dne 6. 10. 2016 za cenu 51 760 000 eur. Za účelem dokončení této transakce požádala stěžovatelka o poskytnutí dodatečné lhůty ve smyslu čl. 396 odst. 1 nařízení. Přesto žalovaná na odkup dluhopisů nevyčkala, přistoupila k odnětí licence, a znemožnila jí tak pokračovat v krocích k eliminaci vytýkané nadměrné expozice jednomu subjektu. Stěžovatelka předkládala i doklady o změnách přijatých v návaznosti na kontrolní zjištění: Směrnici B 060/2010 (Systém vnitřních zásad AML), Směrnici B 040/2010 (Zásady tvorby a schvalování vnitřních předpisů), Směrnici C 010/2011 (Postup založení subjektu v CDB), Směrnici B 052/2010 (Oběh účetních dokladů), Směrnici B 071/2010 (Pracovní cesty a poskytování cestovních náhrad), Podpisový řád (A 045/2011) a Směrnici B 018/2012 (Výkaznictví pro Českou národní banku). Žalovaná však tyto snahy odmítla reflektovat s odůvodněním, že rozhodné je pro její rozhodnutí datum 30. 6. 2015 a že přijatá opatření není možné hodnotit s ohledem na omezení provozu stěžovatelky způsobené předběžným opatřením.

pokračování

[17] Žalovaná a následně ani městský soud nedostály limitům posouzení přiměřenosti ukládaného opatření, když *de facto* bez dalšího odmítly posouzení věci dle jiných ustanovení zákona o bankách či užití alternativních opatření dle zákona o ozdravných postupech. Městský soud se dostatečně nevypořádal s otázkou aplikace testu proporcionality na rozhodování o fakultativním odnětí bankovní licence. Při něm měla být zvažována na straně jedné závažnost pochybení a na straně druhé alternativy k odnětí bankovní licence, pokud nejsou z hlediska veřejného zájmu řešením horším než odnětí bankovní licence. K závěru o odnětí licence by žalovaná mohla dospět v některých konkrétních situacích, z nichž však žádná nenastala. Stěžovatelka zdůrazňuje, že před vydáním rozhodnutí o odnětí bankovní licence představila konkrétního investora, který usiloval o nabytí jejích akcií, a že naopak žalovaná odmítla alternativní způsoby řešení podle zákona o ozdravných postupech pouze s poukazem na velikost stěžovatelky, neboť odnětí licence bance této velikosti údajně nebude mít výrazně nepříznivý dopad na finanční systém ČR. Neprovedení testu proporcionality zde způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, navíc došlo k překročení mezí správního uvážení. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o odnětí licence vyžaduje i komentářová literatura. Městský soud argumentaci k neaplikování zákona o ozdravných postupech označil za velmi stručnou, přesto ji akceptoval a s argumentací stěžovatelky se dostatečně nevypořádal.

[18] Stejně tak se dostatečně nevypořádal s námitkou legitimního očekávání spočívající v namítání paralel mezi jejím případem a bankou J&T BANKA, a. s., resp. rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2016/135026/570. V případě této bankovní instituce žalovaná provedla kontrolu, zjistila obdobná pochybení jako v případě stěžovatelky, avšak rozhodla naprosto jinak. Žalovaná zde především akceptovala nápravné postupy, které jmenovaná společnost nastavila během probíhajícího správního řízení, a následně pouze uložila pokutu a stanovila další nápravná opatření, avšak nepřistoupila k odnětí bankovní licence. Při ústním jednání před městským soudem stěžovatelka poukázala na rozhodovací praxi samotného městského soudu, tedy na zrušení rozhodnutí žalované ve věci WPB Capital pro jeho nepřiměřenost.

[19] Polemizuje dále s názorem městského soudu na nedostatečnou specifikaci vytýkaného jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který obsahoval jen hodnocení skutku, nikoli však jeho konkrétní popis a nedostatečná byla i časová identifikace skutku. Městský soud svou argumentaci postavil na rozsudku týkajícím se komoditní burzy, ovšem v oblasti dohledu nad bankami ještě podobný závěr judikován nebyl. Navíc u banky je rozhodnutí o odnětí licence fakticky „trestem smrti“, takže je třeba na ně klást tytéž nároky jako na rozhodnutí o správním deliktu. Nadto kvůli absenci konkrétního vymezení skutků, pro něž byla licence odňata, nelze posoudit, zda ve vztahu k závažnosti takových skutků není ukládaná sankce zcela disproporční. Tím, jak je vytýkané jednání, pro něž je bankovní licence odnímána, ve výroku rozhodnutí o odnětí licence vymezeno vůči jiným jednáním, která nejsou předmětem správního řízení, se žalovaná v rozhodnutí o rozkladu vůbec nezabývala.

[20] Namítá také, že nebyl dán důvod pro spojení žaloby ve věci uložení předběžného opatření s žalobou proti rozhodnutí o odnětí bankovní licence a že tak soud učinil

primárně z interních důvodů, spočívajících ve snaze rozhodnout obě žaloby do doby, než dojde ke změně složení senátu (údajně k datu 30. 6. 2018). Stěžovatelka se domnívá, že spojením obou věcí došlo k omezení jejího práva na spravedlivý proces, minimálně v tom, že soud opakovaně odmítal připustit, aby její zástupce, který ji zastupoval v řízení o žalobě proti odnětí bankovní licence, nahlédl do obsahu spisového materiálu v té části sloučeného spisu, který se týkal žaloby proti předběžnému opatření. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, zástupci stěžovatelky bylo umožněno nahlédnout do spisu na základě předchozí telefonické výzvy ze strany soudu až v poslední pracovní den před původním termínem ústního jednání.

[21] K zákonnosti předběžného opatření uvádí, že nemohlo být ve veřejném zájmu, aby jí žalovaná předběžným opatřením zastavila veškerou bankovní činnost, přestože žádné finanční prostředky už nemohly být vyváděny poté, co stěžovatelce Policie ČR v říjnu 2016 zakázala jakkoli disponovat s majetkem. Stejně tak nemohlo být ve veřejném zájmu, aby došlo k odnětí bankovní licence za situace, kdy měla adekvátní likviditu pro výplatu vkladů, prezentovala jasný, transparentní a řádně formalizovaný zájem o odprodej dluhopisů vystavujících ji kritizované přílišné expozici vůči jednomu subjektu, stejně jako dokumenty prokazující vstup nového investora v kontextu navýšení kapitálu banky, a v neposlední řadě předložila řadu interních směrnic a dokumentů reflektujících požadavky žalované na zlepšení řídicích a kontrolních mechanismů. Bylo tedy pravděpodobné, že zvládne svou situaci bez využívání veřejných rozpočtů, přesto žalovaná přikročila k odnětí licence, což vedlo k výplatě 3,46 miliardy Kč z veřejných rozpočtů a poškození věřitelů, kteří měli v bance uloženy finanční prostředky nad zákonně pojištěnou částku. Městský soud navíc nezohlednil, že odnětí bankovní licence mělo být až posledním prostředkem řešení její situace a že na zákonnost tohoto řízení měly být kladeny vyšší, nikoli nižší nároky než na jiná správní řízení. Městský soud naopak svým přístupem vypsál žalované pomyslný bílý šek na ochranu veřejného zájmu bez zákonných omezení. Připomíná také, že předběžným opatřením vyvolala žalovaná ve skutečnosti stejný stav, jako kdyby rozhodla o odnětí licence. Žalovaná totiž předběžným opatřením zakázala stěžovatelce vykonávat všechny bankovní činnosti, respektive všechny činnosti, jež lze vykonávat pouze na základě bankovní licence, přestože dle konstantní judikatury nemůže a nesmí vyvolat následky, které budou nevratné a trvalé. Toto opatření nutně vedlo ke zhoršení její ekonomické situace i ke zkomplikování možností nápravy vytýkaných nedostatků. Postup žalované se jeví být šikanózní, neboť všechny parametry činnosti stěžovatelky v době vydání předběžného opatření byly lepší než v předcházejících letech. Městský soud ovšem ponechal rozhodování žalované o předběžném opatření plně v rámci správního uvážení žalované, a tím se fakticky vyhnul soudnímu přezkumu zákonnosti vydaného předběžného opatření.

[22] Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby byl rozsudek městského soudu zrušen, spolu s napadenými rozhodnutími bankovní rady žalované.

III. Vyjádření žalované

[23] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti rekapituluje správní řízení, aby vyvážila, že stěžovatelčiny námitky vytrhávají z kontextu pouze části argumentace jejích

pokračování

rozhodnutí. Nedomnívá se, že by rozsudek městského soudu byl vypracován již před ústním jednáním, ostatně senát kladl účastníkům dotazy, což by v případě předem připraveného rozsudku nemělo smysl. Není zřejmé, jaký vliv na stěžovatelčinu věc měl rozhovor s členem bankovní rady z roku 2003. Co se týče okamžiku rozhodného pro zjištění skutkového stavu, žalovaná opakuje, že na základě dalších zjištění v průběhu řízení o rozkladu lze zvrátit i rozhodnutí o odnětí povolení, v posuzovaném případě pro to však nebyl důvod. U stěžovatelky se vyskytly nedostatky, které se u ní vůbec neměly vyskytnout. Když už se vyskytly, měly být odstraněny ve lhůtě určené předcházejícím rozhodnutím. Důvěře žalované v nápravu stěžovatelky nepřispěla nepravdivá informace po uložení opatření k nápravě, že nedostatky byly napraveny a opatření přijata.

[24] Stěžovatelka navíc svým úmyslným jednáním k doposud neodstraněným nedostatkům přidala další závažný nedostatek nákupem dluhopisů společnosti M&A Immoinvest GmbH. Těsně před koncem roku 2015 nakoupila od rakouského nebankovního subjektu dluhopisy, které vykazovala jako plně zajištěnou expozici. Již v době jejich pořízení však musela vědět, že cenné papíry nesplňují podmínky preferenčního zacházení, proto je nesměla jako zajištěnou expozici vykazovat a neměla jim přiřazovat rizikovou váhu 0 %. Naopak, svým charakterem se jednalo o podnikovou expozici, které je nutno přiřadit rizikovou váhu 100 %. Objem transakce byl ve vztahu k jejímu regulatornímu kapitálu bezprecedentní. Při reálném přiřazení rizikové váhy se jednalo o 251 % stěžovatelčina použitelného kapitálu a ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí (v souvislosti se změnami objemu kapitálu) dosáhla tato expozice neuvěřitelných 321 % použitelného kapitálu, a to i přesto, že jí byl zlomek kupní ceny dluhopisů vrácen. To reálně znamená, že na pokrytí ztráty z takovéto expozice by stěžovatelka potřebovala více než trojnásobek svého kapitálu. Takový hazard nemůže žalovaná připustit u žádné úvěrové instituce. Navíc zjistila, že celá transakce proběhla za dalších nestandardních okolností. Smlouva s emitentem dluhopisů byla podepsána dříve, než transakci projednal výbor pro řízení aktiv, a dokonce ještě před tím, než byla věc projednána představenstvem. Odbor řízení rizik podle stěžovatelčiny interní komunikace neměl k transakci k dispozici potřebné podklady. Transakce nebyla schválena v souladu se stanovami její valnou hromadou. Nakoupené dluhopisy měly být kryty státními dluhopisy, avšak emitent nedoložil, že by takovými dluhopisy kdy disponoval. Dnes je navíc známo, že emitent nebyl konečným příjemcem finančních prostředků, neboť konečným příjemcem finančních prostředků použitých stěžovatelkou na nákup dluhopisů byla PČRB. S nejvyšší pravděpodobností tedy stěžovatelka transakci s dluhopisy využila k zastření vyvedení svých finančních prostředků propojené osobě.

[25] Nedostatky tedy nebyly napraveny a stěžovatelka nedisponovala funkčním řídicím a kontrolním systémem. Navíc zjištěná expozice vůči společnosti M&A Immoinvest GmbH byla sama o sobě důvodem pro odnětí licence. Stěžovatelka podle názoru žalované vykresluje bezdůvodně optimistické vyhlídky na zlepšení své situace vstupem zahraničního investora. Tento investor však nikdy nepředložil, kromě neurčitých prohlášení, žádné věrohodné garance, ze kterých by bylo zřejmé, že disponuje potřebným kapitálem, natož aby doložil jeho původ. Navíc to bylo již několikáté stěžovatelkou navrhované řešení její situace, přičemž všechny předcházející pokusy selhaly.

[26] K údajnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná připomíná, že se stěžovatelkou v rámci správního řízení komunikovala nejenom jako správní orgán vedoucí řízení o odnětí povolení, ale též jako dohledový orgán, neboť do právní moci rozhodnutí o odnětí licence byla bankou podléhající dohledu. Žalovaná nepoužila ze své dohledové činnosti pro rozhodnutí o odnětí licence jiné podklady, než ty, které byly zařazeny do správního spisu, takže s nimi byla stěžovatelka prokazatelně seznámena. Informace o odnětí licence PČRB ruskou centrální bankou a odmítnutí auditora udělit výrok k účetní závěrce stěžovatelky jenom podpořily závěry vyvozené prvostupňovým správním orgánem z jiných podkladů (moratorium ruské centrální banky a informace auditora ze dne 26. 4. 2016, že stěžovatelka bude mít problém s ověřením účetní závěrky), navíc se nejednalo z hlediska rozhodnutí o klíčové závěry. Prvostupňové rozhodnutí by obstálo i bez těchto dílčích poznatků doplněných žalovanou dodatečně. Obě okolnosti tak jenom potvrdily závěry, které žalovaná vyvodila z řady jiných podkladů, navíc byly pro stěžovatelku zcela předvídatelné. I lhůta poskytnutá k seznámení s doklady byla dostatečná, neboť podstatnou část spisu tvoří podklady, které pochází od stěžovatelky. Jednoměsíční lhůta k seznámení s podklady je lhůtou přiměřenou i ve skutkově a právně mnohem složitějších věcech, než je věc stěžovatelky, která původně považovala lhůtu za dostatečnou, ostatně ji sama navrhla. Stěžovatelka také ničím nerozptýlila důvodné podezření na obstrukční charakter změny zástupce. Podezření žalované pak bylo dodatečně potvrzeno tím, že stěžovatelka zaslala rozsáhlé a podrobné vyjádření v původním termínu a později jej nijak nedoplňovala o novou argumentaci či návrhy na dokazování.

[27] K proporcionalitě svých rozhodnutí a k zásadě legitimního očekávání žalovaná setrvává na stanovisku, že ve vztahu k odnětí povolení je třeba zdůvodnit, proč je aplikováno právě toto opatření, nikoliv jednotlivě odůvodňovat, proč nelze aplikovat opatření jiná. Důvody, proč nepřistoupila k jinému opatření, jsou z odůvodnění jejich rozhodnutí zjevné. Byla to zejména závažnost a opakovanost nedostatků, jejich postupné prohlubování, stěžovatelčina neschopnost a neochota je řešit a opodstatněná absolutní absence důvěry žalované v její nikdy nesplněné sliby, že zjedná nápravu. Odnětí povolení se stávalo postupně naléhavějším, žalovaná k odnětí bankovní licence přistoupila ve veřejném zájmu a nebylo možné spoléhat na možnost nápravy. Neřešená situace a další nedostatky vedly k dalšímu zhoršování nejen stavu řídicího a kontrolního systému, ale v důsledku toho i k celkové hospodářské kondici stěžovatelky. Ta sice uvádí, že stav úvěrů v selhání se mírně zlepšoval, podle názoru žalované se však jednalo spíše o kolísání proměnlivých hodnot, než o odraz dlouhodobějšího pozitivního obratu. Přímé ohrožení stěžovatelčiny finanční stability pak představovala transakce s dluhopisy M&A Immoinvest GmbH realizovaná nadto mimo veškeré standardní schvalovací procedury řádně fungující úvěrové instituce, která dokumentovala zcela formální, a tedy nefunkční nastavení řídicích procesů.

[28] Žalovaná opakuje, že aplikace zákona o ozdravných postupech není nároková. Jak vyplývá již z názvu uvedeného právního předpisu, jeho uplatnění spočívá v řešení krizí s dopadem na stabilitu finančního trhu. Skutečnost, že tento předpoklad nebyl u stěžovatelky naplněn, je patrná již z toho, že už několik let na tuzemském trhu nepůsobí, aniž by to mělo na stabilitu trhu měřitelný dopad. Právní předpisy neukládají žalované

pokračování

primárně aplikovat zákon o ozdravných postupech a stěžovatelka ani nezmiňuje žádné uznatelné důvody, proč by se mělo podle uvedeného zákona postupovat. Žalovaná se také ztotožňuje se závěrem městského soudu, že posuzovaný případ nelze srovnat s případem J&T Banky, a. s. Bylo-li v případě J&T Banky uloženo opatření k nápravě, souviselo s nedostatky jiného charakteru. Především ale byl důvodný předpoklad, že se nedostatky nebudou opakovat, a bylo možné též spoléhat na to, že k odstranění nedostatků bude vyvinuto odpovídající úsilí, což v případě stěžovatelky nebylo možné očekávat.

[29] Podle žalované byl skutek v prvostupňovém rozhodnutí vymezen dostatečně přesně. Rozhodnutí městského soudu nebylo nepřezkoumatelné, a to ani ve vztahu k tvrzením uplatněným při ústním jednání, při němž ostatně stěžovatelka převážně opakovala své obecné úvahy o veřejném zájmu.

[30] K zákonnosti předběžného opatření uvádí, že předběžná opatření z povahy věci omezují účastníky řízení a jsou pro ně spojena někdy i se značným nepohodlím. Omezení uložená stěžovateli spočívala v dočasném zákazu některých činností, přičemž se jednalo o činnosti z hlediska jejího podnikání klíčové. To však neznamená, že žalovaná sledovala nařízením předběžného opatření jiný cíl než dočasnou úpravu jejích poměrů. Skutečnost, že závažné nedostatky v činnosti banky mohou vést, a v tomto případě také vedly, ke konečnému rozhodnutí spočívajícímu v odejmutí povolení, neznamená, že nebylo možné její činnost dočasně vůbec omezit. Žalovaná také opakuje svůj názor, že se na posuzování předběžného opatření vztahuje kompetenční výluka.

[31] Z těchto důvodů navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

[32] Dne 10. 7. 2018 vydal rozšířený senát rozsudek č. j. 4 As 149/2017 - 121, publ. pod č. 3767/2018 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že „[s]kutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ustanovení § 140a (přerušení řízení), 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a 140c (nově zahájená řízení) insolvenčního zákona se na správní soudnictví nevztahují.“ Dále vyslovil, že je tedy „zřejmé, že pokud rozhodnutí o úpadku nemá mít žádný vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, nemůže mít ani vliv na procesní postavení dlužníka v rámci tohoto soudního řízení. Dlužník tedy je (či se může stát) i nadále účastníkem řízení ve správním soudnictví a má plné oprávnění v něm činit veškeré procesní úkony.“ Insolvenční správce dlužníka se dle rozšířeného senátu může podle okolností konkrétního případu stát v řízení před správním soudem osobou zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s. V souladu s tímto právním názorem nyní rozhodující senát usoudil, že stěžovatelka neztratila svou aktivní legitimaci pro řízení o soudním přezkumu napadených rozhodnutí a že Mgr. Jan Mašek, jemuž byla udělena plná moc dne 14. 12. 2016 předsedou představenstva stěžovatelky, ji nadále může v tomto řízení zastupovat. Zároveň však soud vyzval JUDr. J. L., insolvenční správkyni stěžovatelky, zda chce uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Insolvenční správkyně vyjádřila záměr vstoupit do řízení jako osoba zúčastněná na řízení.

[33] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že poté, co do stěžovatelky vstoupila jako likvidátorka, provedla analýzu jejího úvěrového portfolia, v jejímž rámci byly identifikovány případy podezřelých úvěrů bez adekvátního zajištění, včetně úvěrů se zapojením osob se zvláštním vztahem k bance. Likvidátorka nařídila přecenění úvěrového portfolia a majetku a zjistila předlužení s tím, že souhrn závazků převyšuje hodnotu majetku o částku 1 453 413 844,05 Kč. Na základě těchto zjištění podala likvidátorka dne 27. 10. 2017 insolvenční návrh z důvodu předlužení. Národní centrála proti organizovanému zločinu vede ve věci stěžovatelky přípravné trestní řízení, krom toho bylo rovněž v Rakousku zahájeno separátní trestní řízení v souvislosti s vydáním a prodejem M&A Immoinvest GmbH dluhopisů. K údajnému zájmu o odprodej dluhopisů insolvenční správkyne uvedla, že přes stěžovatelkou tvrzený zájem o odprodej dluhopisů nebyl odkup zbývajících 204 ks v nominální hodnotě 51 000 000 eur nikdy realizován. Insolvenční správkyne, ještě jako likvidátorka stěžovatelky, opakovaně vyzývala emitenta M&A Immoinvest GmbH k odkupu dluhopisů a splnění závazků emisních podmínek, ale marně. Ohledně dluhopisů probíhá soudní spor, v jehož rámci se emitent dluhopisů domáhá určení neexistence své povinnosti k odkupu zbývajících 204 ks dluhopisů od stěžovatelky. Také jí není známo, že by stěžovatelka jakkoli prokázala důvěryhodnost tvrzení ohledně vstupu společnosti Papier AG, jakožto nového investora. Podle jí dostupných informací již na počátku roku 2016, kdy stěžovatelka ujišťovala žalovanou, že dluhopisy může kdykoli s jednoměsíční lhůtou prodat zpět emitentovi (nebo požadovat převedení státních dluhopisů zajišťujících tyto dluhopisy), stěžovatelka věděla, že M&A Immoinvest GmbH nebude schopen dluhopisy odkoupit, neboť peníze, které emitent obdržel jako kupní cenu za dluhopisy, byly na základě instrukce pana Popova, předsedy představenstva stěžovatelky, převedeny do PČRB (rovněž ovládané panem Popovem). Stěžovatelka tedy rovněž věděla, že částka, kterou emitent získal jako kupní cenu za dluhopisy M&A Immoinvest GmbH, nebyla a nebude použita k ujednanému nákupu zajišťovacích cenných papírů, jak byly definovány v kupní smlouvě na M&A Immoinvest GmbH dluhopisy. Namísto toho byla částka kupní ceny za M&A Immoinvest GmbH dluhopisy údajně použita k nákupu směnek PČRB pro stěžovatelku, přestože bylo zcela zřejmé, že taková investice do směnek PČRB byla pochybná, vysoce riziková a nevýhodná. PČRB totiž již v té době procházela šetřením ze strany ruských regulačních úřadů, které v srpnu 2016 odebraly PČRB bankovní licenci, v důsledku čehož vstoupila do konkursu a směnky PČRB se staly zcela bezcennými.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[34] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[35] Kasační stížnost není důvodná.

[36] Stěžovatelka nejprve naznačuje, že soudní spor byl rozhodnutý a rozsudek městského soudu připravený již před ústním jednáním, což dovozuje z podezřele krátkého přerušení jednání před vyhlášením rozhodnutí a z toho, že písemné vyhotovení rozsudku bylo zasláno pouze tři dny po ústním jednání. NSS nepřísluší, aby tyto spekulace ověřoval

pokračování

či podrobněji komentoval, proto pouze poukazuje na to, že časová souslednost postupů městského soudu je snadno vysvětlitelná tím, že strany nepřednesly při ústním jednání natolik nové argumenty, aby městský soud musel přehodnocovat právní uvážení, k němuž samozřejmě mohl dospět již na základě rozsáhlého správního spisu a písemných podání obou účastníků. Stěžovatelka poukazuje na důkaz provedený rozhovorem se členem bankovní rady žalované P. R. NSS však není vůbec zřejmé, jakou argumentační relevanci má neformální rozhovor poskytnutý do médií před patnácti lety jedním ze členů kolektivního rozhodovacího orgánu ve věci úplně jiného účastníka řízení, zvláště když zde byl vyjádřen pouze názor na zohlednitelnost změn v jednání banky ještě v rámci rozkladového řízení, který městský soud ani žalovaná nerozporují, naopak jej žalovaná potvrdila ve vyjádření ke kasační stížnosti. Sama stěžovatelka navíc v kasační stížnosti uvádí, že městský soud její vyjádření při ústním jednání zohlednil, výslovně na ně odkázal v bodech 176 a 177 svého rozsudku, byť způsobem, s nímž věcně nesouhlasí.

[37] Stejně tak skutečnost, že rozsudek byl ústně vyhlášen v pátek dne 29. 6. 2018 a písemné vyhotovení bylo zasláno zástupci stěžovatelky ve středu 4. 7. 2018, nezakládá porušení jakýchkoliv práv, a rychlost jeho vyhotovení, jež se stěžovatelce zdá podezřelá, je vysvětlitelná jednoduše pracovitostí soudkyně zpravodajky a předsedkyně senátu. Tvrzení, že se zástupce stěžovatelky dostavil jen za cenu zrušení rodinné dovolené, na kterou předem upozornil, sice potvrzuje jeho podání ze dne 15. 5. 2018, kde zástupce žádá, aby jednání nebylo nařídáno na dny 20. až 29. 6. 2018, stejně jako jeho podání ze dne 18. 6. 2018, tedy poté, co městský soud zrušil jednání naříděné právě na tento den. Na druhé straně jej však problematizuje úřední záznam, podle něž byl původně naplánovaný nový termín ústního jednání dne 27. 6. 2018 změněn na 29. 6. 2018 na telefonickou žádost asistentky stěžovatelčina zástupce, která tento termín sama navrhla. Soudu ovšem nyní nepřísluší rozkrývat přesný průběh této komunikace mezi městským soudem a zástupcem stěžovatelky, protože pro naplnění požadavků práva na spravedlivý proces, a tedy i pro zákonnost přezkoumávaného rozsudku, je klíčové pouze to, že se stěžovatelčin zástupce k ústnímu jednání dne 29. 6. 2018 dostavil a stěžovatelka tak byla řádně zastoupena.

[38] K námitce proti neprodloužení lhůty pro vyjádření se k podkladům je třeba připomenout, že žalovaná původnímu požadavku na její prodloužení plně vyhověla a desetidenní lhůtu poskytnutou dne 3. 6. 2016 prodloužila do 30. 6. 2016. Důsledky toho, že se stěžovatelka následně rozhodla změnit právě v této fázi správního řízení osobu zástupce, lze přičíst pouze jí samotné, jak analogicky plyne i z nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, publ. pod č. 293/1996 Sb.: *„Z odpovědnosti obhajovaného za (včasnou) volbu obhájce však nikterak nevyplývá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům obhájce (obžalovaného), byť by obhajobu převzal obhájce v sebekratší době; běh času potřebného k přípravě obhajoby (včetně využití práva na volbu obhájce) je totiž třeba zaměřit od soudu k obhájci a nikoli naopak, takže je věcí (profesní odpovědností) obhájce, převezme-li zastoupení na poslední chvíli, jak se se svými zákonnými a etickými povinnostmi vypořádá; změnou v osobě zvoleného obhájce není proto obecný soud v průběhu řízení co do jeho režimu nikterak vázán.“* Stěžovatelka tedy měla jistě právo svého zástupce změnit, tímto svým rozhodnutím však nemohla sama sobě založit právní nárok na to, aby jí byla lhůta pro vyjádření se k podkladům znovu prodloužena tak, aby se se všemi podklady prvostupňového správního rozhodnutí mohl seznámit i její nový

zástupce. V tom, že jí tato lhůta nebyla znovu prodloužena, tedy žádné porušení jejich procesních práv spatřovat nelze.

[39] NSS nespátřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, jak vypořádal námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Městský soud v bodě 170 rozsudku konstatoval, že po výzvě k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí byla učiněna součástí spisu dne 3. 8. 2016 účetní závěrka za rok 2015, kterou zaslala sama stěžovatelka a žalovaná na ni odkazovala v bodě 641 prvostupňového rozhodnutí o odnětí bankovní licence; a dále oznámení Ruské centrální banky ze dne 1. 7. 2016 o odnětí bankovní licence PČRB, na které odkazuje v bodě 819. Městský soud jasně uvedl, že se jednalo ze strany žalované o „*postup procesně chybný*“. V souladu s judikaturou NSS (viz např. rozsudek ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101) se tedy musel následně zabývat tím, zda toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Ne každá zjištěná vada správního řízení totiž musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. V bodech 172 až 175 proto městský soud přesvědčivě rozebral, že v tomto případě procesní pochybení ke zrušení napadeného rozhodnutí vést nemělo, neboť tyto nově doplněné skutečnosti byly stěžovateli známy a zejména šlo o podklady pouze podpůrné a k odnětí bankovní licence by došlo i bez nich. Taková úvaha městského soudu od konstatování procesního pochybení, přes posouzení jeho závažnosti až k závěru, že závažnost je příliš malá, než aby vedla ke zrušení správního rozhodnutí, je plně v souladu s výše citovanou judikaturou a rozhodně nepůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[40] Co se týče přípustnosti toho, že žalovaná vycházela primárně ze skutkového stavu k datu 30. 6. 2015, je třeba připomenout, že určení takového data souviselo s tím, že žalovaná rozhodovala o odnětí bankovní licence podle § 34 odst. 2 písm. b) a písm. f) zákona o bankách. Ten zněl v rozhodném období následovně:

„(2) Licence může být dále odňata, jestliže

(...)

b) v činnosti banky byl zjištěn nedostatek v činnosti, který by současně mohl naplnit znaky správního deliktu podle § 36e odst. 2 písm. a), d), f), g), h), i), j), k), m), n), o) nebo § 36e odst. 3 písm. c) a zahraniční banka se sídlem v jiném než členském státě vykonávající činnost na území České republiky prostřednictvím své pobočky se dopustila správního deliktu podle § 36h odst. 1 písm. d) nebo § 36h odst. 2 písm. b), d) a e),

(...)

f) banka nesplňuje požadavky stanovené v části třetí, čtvrté nebo šesté nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013, § 26 odst. 2 písm. a) bodě 1 nebo v § 26 odst. 2 písm. c).“

[41] Žalovaná tedy zjišťovala, zda byly v činnosti stěžovatelky nedostatky, které by současně mohly naplnit znaky správního deliktu ve smyslu citovaného písm. b). Takový závěr je možno učinit jen ke konkrétnímu datu, jak podrobně vysvětlil městský soud v bodech 181 a 182 rozsudku. Žalovaná tedy shledá, zda se banka ke konkrétnímu datu dopustila jednání, v němž lze spatřovat nedostatky ve smyslu písm. b), než však přikročí k případnému odnětí bankovní licence, které je v odst. 2 formulováno jako fakultativní postup, musí zohlednit případná zlepšení, k nimž na straně banky došlo, jinak by rozhodnutí o odnětí bankovní licence bylo nepřiměřené. NSS se plně ztotožňuje se závěrem, který městský soud učinil v bodě 185 svého rozsudku: „*Je proto na kontrolovaném*

pokračování

subjektu, aby správní orgán rozhodující v řízení o odnětí bankovní licence uvědomil o změnách, které ode dne, k němuž byl zjišťován skutkový stav, resp. především po ukončení kontroly, provedl. Nepostačuje přitom jen tvrzení, že nastaly konkrétní změny, ale ze strany kontrolovaného subjektu je nutno též prokázat či doložit vliv těchto změn na závěry vyplývající z kontrolních zjištění, s nimiž byl po ukončení kontroly (prostřednictvím protokolu o kontrole) seznámen. Takovými tvrzeními a prokázanými změnami se musí správní orgán v řízení o odnětí bankovní licence zabývat a zvažovat, zda případné přijetí rozhodnutí o odnětí bankovní licence není ve světle těchto změn opatřením zjevně nepřiměřeným, tj. zda je skutečně nutné nařídit povinnému subjektu tento typ ochranného opatření.“ S tímto přístupem se ztotožňuje i žalovaná, jak je zjevné nejen z jejího vyjádření ke kasační stížnosti, ale zejména z její ochoty zlepšení na straně stěžovatelky zohlednit ještě i v řízení o rozkladu, kdyby na ně stěžovatelka upozornila, kdyby byla skutečná a kdyby dokázala převážit nad trvajících nedostatky. V bodě 46 rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o odnětí bankovní licence bankovní rada žalované uvádí, že si je vědoma, že stěžovatelka oproti stavu zjištěnému ke dni 30. 6. 2015 relativně snížila expozici vůči PČRB, ovšem v průběhu řízení ji opět překročila a překračovala ji ještě v době rozhodování o rozkladu. Obdobně v bodě 64 svého rozhodnutí uvedla, že aktualizace vnitřních předpisů, kterými stěžovatelka argumentuje i v kasační stížnosti, nebyla v rozkladovém řízení doložena, a i pokud by byla, neměla by tato skutečnost podstatný význam s ohledem na závažnost a rozsah zjištěných nedostatků a na to, že řada závažných nedostatků stále přetrvávala.

[42] Stěžovatelka tak sice v kasační stížnosti argumentuje, že oproti stavu k 30. 6. 2015 u ní došlo k podstatným zlepšením (uvedení osoby potenciálního investora, možnost odprodat problematické cenné papíry či doložení nových interních dokumentů), žalovaná (a ve shodě s ní poněkud razantnějšími termíny i insolvenční správkyne coby osoba zúčastněná na řízení) však přesvědčivě vysvětlují, že některé tyto skutečnosti stěžovatelka neuváděla ani v řízení o rozkladu, některé neodpovídají plně skutečnosti a v každém případě nemohou převážit nad pochybeními, která u stěžovatelky přetrvávala i v okamžiku rozhodnutí o rozkladu.

[43] Co se týče závažnosti těchto pochybení, jak správně konstatoval městský soud, správní soudy v rámci své přezkumné činnosti přezkouvávají zákonost napadeného správního rozhodnutí. Nemohou však nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ani nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné závěry (viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Nebylo tedy úlohou městského soudu a není ani úlohou NSS, aby veškeré nedostatky v činnosti stěžovatelky zvažoval komplexně znovu ve světle okolností, které stěžovatelka opakuje v kasační stížnosti. Klíčové je, že žalovaná ani podle názoru NSS nepřekročila meze svého správního uvážení a její rozhodnutí není nepřiměřené.

[44] Právě k přiměřenosti rozhodnutí o odnětí bankovní licence směřuje další kasační námitka. Stěžovatelka se domáhá toho, že měl být v jejím případě proveden test proporcionality v podobě zvážení všech nabízejících se alternativ. Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 20. 2. 2017, č. j. 7 Afs 232/2016 - 49, test proporcionality „je vhodným nástrojem pro posouzení toho, zda do základních práv jednotlivce nebylo zasaženo v nepřiměřené míře (viz např. nálezy ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, publ. pod č. 214/1994 Sb.). Takové posouzení je obzvláště vhodné v případě zásahů do základních práv, které nejsou podrobně upraveny zákonem (viz například využití testu proporcionality v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, v případě posuzování zásahu do soukromí poskytnutím informací o platech, které nebylo výslovně řešeno v § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), popřípadě tam, kde je sporné, zda sama zákonná úprava nepředstavuje nepřiměřený zásah do základních práv.“ V daňovém řízení, jehož se týkal citovaný judikát, ani v nyní posuzovaném řízení o odnětí bankovní licence však jeho výslovné provedení není požadavkem, který by plynul ze zákona či z Listiny základních práv a svobod, neboť jde naopak o oblasti, kde jsou mantinely pro správní rozhodnutí dostatečně podrobně vymezeny již přímo zákonem.

[45] Ostatně ani komentářová literatura, na niž odkazuje sama stěžovatelka, nepožaduje přímo provedení tříkrokového testu proporcionality. V komentáři k § 34 odst. 2 zákona o bankách se uvádí pouze následující: „V tomto ustanovení jsou v šesti bodech popsány další důvody pro možné odnětí licence bance. S ohledem na fakultativnost těchto důvodů musí ČNB v odůvodnění rozhodnutí o odnětí licence vedle prokázání existence těchto důvodů zároveň odůvodnit, proč se právě odnětí licence, a nikoliv jiné opatření, jeví v daném případě jako nejvhodnější zásah vůči bance.“ (LIŠKA, P. a kol. *Zákon o bankách: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře Wolters Kluwer, s. 402). Jinak řečeno, i tento komentář vyžaduje pouze tolik, aby žalovaná vysvětlila, proč se právě odnětí licence jeví jako nejvhodnější zásah vůči bance.

[46] Právě takové vysvětlení je rozhodující částí prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí o rozkladu, v jehož bodě 132 žalovaná své důvody k tak závažnému kroku přesvědčivě shrnula: „Bankovní rada dospěla k závěru, že odnětí povolení je adekvátní reakcí na mimořádně vysokou míru ohrožení zákonem chráněných zájmů vyvolaného vysokou závažností zjištěných nedostatků. Konstatuje, že odnětí povolení je odůvodněno jak hlubokými systémovými nedostatky řídicího a kontrolního systému, tak bezprecedentním překročením limitů pro expozici vůči společnosti M&A Immoinvest GmbH, přičemž každý z uvedených nedostatků by jako důvod pro odnětí povolení obstál samostatně. Pokud se jedná o nedostatky řídicího a kontrolního systému, správní orgán prvního stupně vzal v úvahu jejich závažnost a skutečnosti, že účastníkovi řízení byla již v minulosti uložena opatření k nápravě, účastník řízení deklaroval, že nedostatky odstraní, přičemž další kontrolou bylo zjištěno, že podstatná část nedostatků odstraněna nebyla. Kontrolou byly navíc odhaleny závažné nové nedostatky. Správní orgán prvního stupně tak důvodně dospěl k závěru, že na nápravu účastníka řízení nelze spoléhat. Důvěru v možnost nápravy dále podkopává netransparentnost účetních výkazů účastníka řízení. S tím souvisí též obchod s dluhopisy emitovanými společností M&A Immoinvest GmbH, kterým byl desetinásobně překročen limit pro velké expozice, a okolnost, že přes veškeré ujišťování o bezpečnosti investice a o likviditě dluhopisů se účastníkovi řízení

pokračování

nepodařilo expozici výrazně snížit a z této transakce mu stále chybí více než 1 mld. Kč. Nedostatek účastníka řízení zjištěný správním orgánem prvního stupně ohrožuje zájmy vkladatelů a potenciálních vkladatelů, což vylučuje řešit situaci jiným opatřením než odnětím povolení. Případná aplikace jiných opatření by zároveň znamenala, že by Česká národní banka nedostala svým povinností v oblasti dohledu nad finančním trhem.“ Žalovaná zde tedy jasně shrnula, proč jsou pochybení stěžovatelky tak závažná, že je odejmutí bankovní licence nejvhodnějším opatřením.

[47] Co se týče alternativy v podobě uplatnění zákona o ozdravných postupech, s touto otázkou se žalovaná výslovně vypořádala v tomtéž bodě svého rozhodnutí a v poznámce pod čarou č. 6 k tomuto bodu, kde v souladu s § 76 písm. a) uvedeného zákona připomněla, že není povinna uplatnit opatření k řešení krize, nelze-li předpokládat, že by řešení selhání povinné osoby bez těchto opatření a následná likvidace nebo postup podle insolvenčního zákona měly výrazně nepříznivé dopady na finanční systém České republiky, popřípadě jiného členského státu nebo Evropské unie jako celku.

[48] V následujícím bodě 133 pak žalovaná vysvětlila, proč není odnětí bankovní licence ani v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatelky. To totiž nemohl založit jen fakt, že žalovaná v letech 2004 až 2016 žádné rozhodnutí o odnětí licence nevydala, „*neboť se u jiné banky nevyskytly tak závažné nedostatky v takovém rozsahu, aby bylo nezbytné přikročit k odnětí licence. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně již dvanáct let vůči bance takto nepostupoval, nenaznačuje, že na uložení opatření spočívajícího v odnětí licence zcela rezignoval.*“ Co se týče srovnání s případy jiných bank, jimž bankovní licence odňata nebyla, respektive městský soud rozhodnutí o odnětí zrušil pro nepřiměřenost, stěžovatelka neprokázala, že by tyto jiné případy byly natolik podobné jejímu, že by v ní opravdu mohly založit legitimní očekávání obdobného postupu. Naopak městský soud v bodě 210 rozsudku ve vztahu ke srovnání s rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2016/135026/570, jasně poukázal na jeho rozdílnost od případu stěžovatelky. Připomněl, že „*obdoba těchto případů ohledně nedostatků v činnosti banky byla jen vzdálená, neboť nedostatky v řídicí a kontrolní činnosti žalobkyně byly pouze jedním z důvodů pro odnětí bankovní licence. V případě žalobkyně přitom již předtím došlo ke stanovení nápravných opatření, odnětí bankovní licence bylo krokem navazujícím na jejich neuspokojivé naplnění ze strany žalobkyně.*“ Není ostatně vůbec zjevné, jak by ve vztahu k řízení o odnětí bankovní licence stěžovatelce, které bylo ukončeno rozhodnutím o rozkladu ze dne 20. 10. 2016, mohlo jakékoli legitimní očekávání založit rozhodnutí, které bylo vydáno až 22. 11. 2016, tedy o více než měsíc později.

[49] I NSS pokládá specifikaci skutků v prvostupňovém rozhodnutí o odnětí bankovní licence za zcela dostatečnou. Z ničeho neplyne, že by přímo výrok tohoto rozhodnutí musel obsahovat kromě hodnocení skutku také jeho konkrétní popis. Samotný výrok obsahuje vymezení celkem třinácti dílčích nedostatků, jež žalovanou vedly k závěru o porušení § 8b zákona o bankách, přičemž z ničeho neplyne, že by přímo ve výroku měl být i popis odpovídající rozhodnutí ve věci správního trestání.

[50] Rozhodnutí o odnětí licence totiž není rozhodnutím ve věci správního trestání. Městský soud k tomuto správnímu závěru dospěl na základě rozsudku NSS ze dne 19. 2.

2015, č. j. 9 As 202/2014 - 236, publ. pod č. 3193/2015 Sb. NSS, který se týkal rozhodnutí o odnětí státního povolení k provozování komoditní burzy, tedy situace zcela srovnatelné se situací stěžovatelky. Ta sice upozorňuje na odlišnost spočívající v tom, že v citovaném rozsudku šlo o komoditní burzu, k tomu však žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti přiléhavě připomíná, že stěžovatelka neuvádí žádný jiný rozdíl než to, že ona byla bankou a burza burzou. V citovaném rozsudku NSS odlišil rozhodování o správním trestu a rozhodování o odnětí licence takto:

„[88] Správní úřady disponují nejen sankčními oprávněními, ale řadou mocenských oprávnění, kterými mohou velmi účinně prosadit plnění právních povinností, zabránit jejich dalšímu porušování nebo odstranit protiprávní stav (např. exekuční prostředky, možnost bezprostředních zásahů, oprávnění zakázat určité činnosti, vyloučit věci z užívání, zastavit provoz, zrušit, pozastavit, omezit vydaná povolení, rozhodnout o odstranění nepovolené stavby, vyslovit zákaz pobytu cizince z důvodu nedodržování stanovených povinností). Plnění právních povinností ve veřejné správě lze proto zajistit i jinými způsoby než správními tresty. Odnětí státního povolení k provozu komoditní burzy je nápravným institutem státního dozoru, nikoli primárně nástrojem správního trestání (...)

[89] Rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a rozhodnutí o výše uvedených opatřeních jsou zcela odlišné a samostatné právní instituty. Jejich souběžné užití proto není porušením zásady ne bis in idem (...).“

[51] Rozsudek, z něžž městský soud vycházel, byl tedy plně aplikovatelný i na situaci stěžovatelky, a jeho pohledem, tedy pohledem toho, že rozhodnutí o odnětí bankovní licence není rozhodnutím o správním trestu, je specifikace vytýkaného jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí (mimoходом, jen samotný výrok prvostupňového rozhodnutí má pět stran textu) zcela dostatečná a souladná s § 68 odst. 2 správního řádu.

[52] Stěžovatelka dále brojí proti spojení žalob ve věci rozhodnutí o předběžném opatření a ve věci rozhodnutí o odnětí bankovní licence ke společnému projednání a proti jeho důsledkům. Sloučení věcí je standardním postupem předpokládaným v § 39 odst. 1 s. ř. s.: *„Samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.“* V projednávaném případě není pochyb o tom, že rozhodnutí spolu velmi úzce skutkově souvisela. Není ani patrné, že by městský soud při spojení žalob či v jeho důsledku porušil příkazy, které plynou z judikatury NSS (viz rozsudek ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 Afs 96/2013 - 34, a rozsudek ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 Afs 66/2008 - 80) či Ústavního soudu (nález ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 57/10). Stěžovatelka sice namítá, že jejímu zástupci v řízení o odnětí bankovní licence bylo před spojením věcí znemožňováno nahlížení do spisu ve věci předběžného opatření, to však bylo pochopitelným důsledkem toho, že se stěžovatelka rozhodla udělit plnou moc pro každé z těchto řízení jinému zástupci, přičemž důsledky určité nepraktičnosti tohoto postupu musí nést sama, podobně jako v případě výše rozebrané změny zástupce během lhůty pro vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí. Podstatné je, že soud umožňoval nahlížet do tohoto spisu tomu zástupci, kterého si v dané době zvolila pro dané řízení, jak o tom svědčí třeba vyhovění žádosti o nahlížení do spisu ze dne 12. 9. 2016 na č. 1. 39 spisu sp. zn. 10 A 129/2016, či vyhovění ze dne 15. 6. 2018 na č. 1. 81 téhož spisu.

pokračování

[53] Poslední kasační námitka směřuje proti údajné nepřiměřenosti předběžného opatření, které vedlo fakticky ke stejnému stavu jako následné odnětí licence. Předběžné opatření je obecně upraveno v § 61 odst. 1 správního řádu jako možný procesní postup, k němuž může správní orgán přistoupit v rámci svého správního uvážení. Správní soudy se při jeho přezkumu zaměřují na to, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Co se týče soudního přezkumu tohoto předběžného opatření, ztotožňuje se soud se závěrem, že na ně nedopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., jak konstatoval městský soud v návaznosti na aplikaci kritérií vyjádřených v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS.

[54] Městský soud při posuzování předběžného opatření v bodech 137 až 147 rozsudku zvažoval míru přiměřenosti zásahu do činnosti stěžovatelky, odůvodněného veřejným zájmem na ochraně jejích současných i budoucích vkladatelů. Zaměřil se na otázku, zda ochrana vlastnického práva třetích osob (ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), resp. vkladatelů, a potažmo zájem na stabilitě bankovního sektoru, odůvodňuje tak významný zásah do jejího práva na podnikání (ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jakým vydané předběžné opatření bezesporu je. Tímto pohledem dospěl k závěru, že k vydání předběžného opatření dospěla žalovaná na základě správní úvahy, v níž přihlédla jak k zákonem stanoveným podmínkám, tak k zásadě přiměřenosti zásahu, přičemž její úvaha podle názoru městského soudu nevybočila ze zákonných mezí a byla logicky odůvodněna. Stěžovatelka proti tomu staví pouze své optimistické předpoklady dalšího vývoje, k němuž by bývala směřovala, kdyby k zásahu ze strany žalované nedošlo. Tyto předpoklady však žalovaná opakovaně vyvrátila jako nepravděpodobné. Za situace, kdy úvahy žalované stěžovatelka nevyvrací, pouze proti nim staví své úvahy o tom, co by bylo pravděpodobné podle ní, nepřísluší soudu, aby jasně konstatoval, který z těchto protichůdných odhadů hypotetického vývoje je pravděpodobnější, a může pouze konstatovat, že ani na základě stěžovatelčiných hypotetických scénářů neshledal, že by žalovaná překročila při rozhodování o předběžném opatření své správní uvážení.

VI. Závěr a náklady řízení

[55] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[56] O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[57] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná sice ve věci úspěch měla, podle spisu jí však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani žádné v průběhu řízení neuplatnila.

[58] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu